

17de zondag jaar A

Mt. 13, 44-52

De Engelse schrijver Manson heeft ooit gezegd: “Alle grote leraren herhalen zichzelf voortdurend”. Die uitspraak is ook op Jezus van toepassing. Als Hij zijn leerlingen het Onze Vader aanreikt leert Hij ze bidden: “Uw Rijk kome”. En dat speelt ook vandaag bij die parabels. Want Hij begint met te zeggen: “Het rijk der hemelen lijkt op een schat, een kostbare parel, een sleepnet”.

Maar wat wordt er nu bedoeld met die wat magische term “het Rijk Gods”? Simpel gezegd is het die situatie waarin we leven en werken op de manier zoals God die bedoeld heeft, zoals Hij het graag ziet. En als ge het nog simpeler wilt: een situatie of leven waar het dubbele gebod van de liefde (tot God en uw naaste) als het ware vanzelf onderhouden wordt. Daar zit ook ons probleem.

Die schat of die parel hoeven wij niet meer te ontdekken: het christelijk geloof is niet vreemd voor ons. Maar weten en doen is niet altijd hetzelfde. Ik noem u een simpel voorbeeld.

Een echtpaar heeft het nodige geld gespaard om een nieuwe en grotere auto te kopen. Maar dan ontmoeten ze een missionaris die werkzaam is in Afrika en hen vertelt over de extreme armoede van de mensen daar. Die avond besluiten de man en de vrouw het gespaarde geld niet te gebruiken voor een nieuwe auto, maar om het te schenken aan de missie.

De volgende morgen sluipt de twijfel echter binnen. Zullen de vrienden en burens niet stiekem lachen als ze nog een jaar in hun tweedehands karretje blijven tuffen? Of zullen ze hun niet voor gek verslijten als ze weten dat ze hun spaarpotje zomaar weggegeven hebben? Wie haalt het: de stille wenk van het Rijk Gods of de druk van de omgeving?

Er staan in het begin van die parabel een paar woordjes die heel belangrijk zijn: “...in zijn blijdschap...” staat er. Kan men dat van ons, die de schat of de parel van het geloof al lang ontdekt hebben, ook zeggen...? Eerlijk gezegd: niet altijd. Soms scheelt er a.h.w. iets aan ons geloof: het blijft soms teveel dode letter of iets wat erbij komt. Dat merkt ge bv. aan de manier waarop mensen of groepen met elkaar omgaan als ze een andere mening hebben over iets. Dat merkt ge ook aan zaken als achterklap: over mensen praten i.p.v. mét mensen.

Dat zoiets gebeurt in de politiek en het bedrijfsleven is al spijtig, maar als dat ook in parochies gebeurt is dat een ramp: we slaan daarmee namelijk onze eigen ruiten in en verliezen onze aantrekkingskracht, simpelweg omdat wij niet beleven wat we zeggen te geloven. Dan mag uw praatje nog zo goed zijn, uw geloofwaardigheid is weg.

Een jongen of een meisje die voor het eerst verliefd zijn hebben het gevoel dat zij alles kunnen opofferen voor die ene schat, die ene parel die hen diep gelukkig maakt. Ze zijn zo in de ban van die ander, dat ze op zijn of haar wenk, tot alles bereid zijn. Dingen waar ze van tevoren helemaal in opgingen verliezen plotseling

hun glans. Ze denken nog maar aan één ding: elkaar. Ik heb zelfs ooit gehoord dat er zijn die vergeten te eten!

Eigenlijk laten zij heel goed zien wat christenen zouden moeten zijn: gepassioneerde mensen als het gaat over de beleving van hun geloof. Daar hangt zowel ons eigen geluk als de toekomst van de Kerk vanaf, en we hebben het zelf in handen. Amen.

Johan Goris, pastoor